

Нови бесомучни напад Светислава Басаре само је потврдио моје мишљење изнето у одговору на његову прву пашквилу да је он патентирао нову врсту полемике. Он у ствари води полемику са самим собом, а при томе се није запитао зашто *Данас*, као лист који упорно пропагира либералне и грађанске вредности, није нашао за сходно да објави текст „Златиборска променада Светислава Басаре“ на који се он фантомски позива.

Басари очигледно не смета да излије сву своју ојађеност и непристојност препричавајући мој текст. Ја сам само позвао редакцију листа *Данас* на основни принцип коректности у вођењу дијалога – Audiatur et altera pars. Овде једноставно нема друге стране, довољно је што се Басара упустио у подметачко препричавање, а при томе му је ова виртуелна полемика послужила и за намиривање рачуна са другим људима за које он сматра да представљају оличење бесловесне политике у Србији.

Овде је на делу распојасани и непристојни Светислав Басара који у својој вулгарној немоћи само покушава да својим усиљеним тзв. хумором и иронијом што више понизи и облати своје идеолошке опоненте. А највише је понизио самог себе.

Ако је мој текст толико неписмен и небулозан, зашто је онда потребно да га Светислав Басара препричава у два колумнистичка наставка. Он би очигледно желео да се заподене полемика, али да он у руци има и нож и погачу и да опоненту буду везане руке и запушена уста.

Дирљиво је изнуђено признање Светислава Басаре да је пре двадесет година живео у заблуди, да је био уверен да је Добрица Ћосић био стожер наше опозиције и да се не каје што је потписао тај број часописа *Међај*. Њему кајање и није својствено, али пашквилантски и бескрупулозни напади јесу. То показује и његов однос према уреднику тог броја Слободану Гавриловићу који је за њега сада сват на истом послу истина на вишем. Светиславу Басари није више идол, ни ктитор, ни политички ментор Добрица Ћосић за разлику од Слободана Гавриловића. Он се једном за свагда политички

еманциповао и просветлио, изашао коначно из политичког пубертета и сада је спреман да напада и ружи свакога ко не дели његово по ко зна који пут ново политичко просветљење, јер је схватио да је Добрица Чосић крајње сумњив човек.

Чудна је та накнадна памет, често више понижава човека него што он то очекује. Њему је данас јасно да је отац нације срљао из будалаштине у будалаштину и само врапцима, Слоби Гавриловићу и легији послужитеља Добрице Чосића није било јасно да је он годинама причао само празне приче о демократији, а у ствари је само желео да сачува свој политички утицај и бенефиције. Управо Слободан Гавриловић спада у веома ретке људе у нашој политици који настоје да афирмишу меру, врлину и уравнотежени приступ политичким процесима и проблемима. Доследност и пристојност су изузетно крхке вредности битне не само у политици. О каквој се врсти доследности ради, може се видети у речима Светислава Басаре да директор *Службеног гласника* Слободан Гавриловић ради привида демократичности може објавити и Басарину књигу, али нипошто је не сме ставити у књижаре.

Службени гласник

је објавио две књиге Светислава Басаре, али зато се и поставља питање зашто он као бескомпромисни просветљени борац за демитологију наше политике пристаје на одржавање привида демократичности. Верујем да ће следећи његов радикалан потез бити одрицање од хонорара који сигурно није привидан, јер је реч о издавачкој кући на чијем челу је човек који брани привилегије и политички утицај Добрице Чосића. Да не помињем вредност пријатељства као најдрагоценијег дара који човек може поседовати.

Интересантно је да Светислав Басара обрачун са мном користи да би се узгред по ко зна који пут разрачунавао са Ђорђем Вукадиновићем и Слободаном Антонићем. Они су по њему направили каријере као џубокс аналитичари. Међутим, и Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић и даље граде своје озбиљне научне каријере и то мимо њиховог ангажовања у анализи дневне политике и феномена нашег савременог друштва. Овај ангажман им је свакако донео више невоља него што су претпостављали када су стварали Нову српску политичку мисао. Изгледа да је она постала политичка и идеолошка опсесија и фрустрација Светислава Басаре јер по његовом тумачењу НСПМ подржава опортунистичку сељачко-ћосићевску политику, а као главни аргумент су му послужиле речи такође веома политички доследног и пристојног Ненада Чанка. Свако ко је задржао смисао за објективност и није опседнут идеолошком острашћеношћу може видети да на сајту Нове српске политичке мисли не пишу никакви неостварени национални радници, већ аутори који се баве различитим темама савременог политичког тренутка не само код нас него и у свету. Српски национални радници били су Стојан Новаковић, Владимир Ћоровић, Јован Дучић, Владимир Јовановић, Драгољуб Јовановић, Слободан Јовановић, Јован Цвијић, али и они су за просветљеног Светислава Басару вероватно део сељачко-ћосићевске политике.

Добрица Чосић је незаобилазно име наше књижевности и нашег политичког живота. Његове књиге, есеји, дневничке забелешке и политички наступи увек су изазивали и провоцирали многобројне расправе. Човек може да се не слаже у многим питањима, али мора да задржи поштовање за човека који је имао грађанске храбрости и људског достојанства да издржи велика искушења и покрене многобројна питања положаја српског народа када то није нимало било једноставно и безопасно. Стварна невоља Светислава Басаре је у томе што је он прешао неопходну границу пристојности и неповратно се приклонио вулгарном и дисквалификаторском начину обрачињавања са опонентима.

Јасно ми је да је редакција *Данас*-а објавила мој коментар првог напада Светислава Басаре како би само сачувала привид равноправног вођења полемике, док је Светиславу Басари дозволила да се размаше, препричавајући текст који није објављен. У Србији у догледно време тешко да може доћи до озбиљног дијалога јер свако остаје закопан у свом забрану. Вредност сајта Нове српске политичке мисли је управо у томе што се увек објављују ставови свих учесника у расправи. И докле год је то тако, овај сајт ће бити недостижан узор за многе промотере борбе за људска права и развој демократије и толеранције.